

53503

Proskajš
Ljubljana
1904.

TAČJA

= 7 =

Putifarka. ==

Burka v enem dejanju.

•Goriška Tiskarna• A. Gabršček. = = = =

„Goriška Tiskarna“ A. Gabršček

v Gorici

==== priporoča sledeče zvezke ====

TALIJE:

- I. zvezek: Pri puščavniku. Veseloigra v enem dejanju. — (4 moške, 3 ženske osebe.)
- II. „ : Bratranec. Burka v enem dejanju. — (2 moški, 3 ženske osebe.)
- III. „ : Starinariča. Veseloigra v enem dejanju. — (3 moške, 4 ženske osebe.)
- IV. „ : Medved snubač. Veseloigra v enem dejanju. — (3 moške, 1 ženska oseba.)
- V. „ : Doktor Hribar. Veseloigra v enem dejanju. — (5 možkih, 3 ženske osebe.)
- VI. „ : Dobrodošli! Kdaj pojdete domu? Veseloigra v enem dejanju. — (2 moški, 2 ženski osebi.)
- VII. „ : Putifarka. Burka v enem dejanju. — (3 moške, 2 ženski osebi.)
- VIII. „ : Čitalnica pri branjevki. Burka v enem dejanju. — (2 moški, 5 ženskih oseb.)

(Nadaljevanje na tretji strani platnic.)

Št. 7.

TAČJA

  Zbirka gledaliških iger.

53503

Ureja

Fran Govékar o o o o o

V GORICI 1903.

Tiska in zalaga »Goriška Tiskarna« A. Gabršček.

Putifarka.

Burka v enem dejanju.

Spisal A: GÖRNER.

III 2030002437

Osebe :

TKALEC, tvorničar,
LUJIZA, njegova žena,
REBEKA, služkinja.
MARKOVIČ, tenorist.
KISLICA.

Dejanje se vrši pri Tkalcu v nekem večjem mestu.

Obednica. V sredi duri, vodeče na zunaj. V tretji kulisi na desni stranske duri v Lujizino sobo. V isti kulisi na levi stranske duri v kuhinjo. Na desni in levi izhodi v stranske sobe. Na desni v ospredju elegantna mizica, na nji zabojček z barvami, pod mizo ogrevalnik za noge. Na levi zofa, na nji precej dolga palica. Stoli i. t. d. Zelene oknice (rouleau). Na strani pod oknom okrogel stol brez naslanjala.

PRVI PRIZOR.

Rebeka, takoj za njo Tkalec.

Rebeka (stoji pri mali mizi ob odprtem zabojčku z barvami in šteje mehurčke.) Jeden, — dva — tri — štiri — (šteje tiho dalje) 28, 29, 30 — in dva prazna — vse je v redu!

Tkalec (zunaj na desni.) Rebeka! Rebeka!

Rebeka. Bog in sveti križ božji, gospod prihaja, in tu odprt zabojček z barvami — (Naglo ga zaloputne.) Proč z njim! (Skrije ga pod zofa.)

T k a l e c (vstopi od desne.) Rebeka! (Opazi jo.) Da te strela, tu stojiš in ne oglasiš se, če te človek kliče. Kaj naj pomeni to?

R e b e k a. Čemu mi pa pravite vedno Rebeka? Na to ime jaz ne slišim. Krstili so me za Barbko, in Barka ostanem, — punktum.

T k a l e c. Vem, vem; ali moja soproga je želela, da te prekrstimo. Rekla mi je: »Mi smo z Barbko prav zelo zadovoljni, in v priznanje jo bomo imenovali od danes naprej Rebeka; to ime zveni vse drugače.« In ker me ta krst ni stal prav nič, pa sem ž njim svoji soprogi ustregel, privolil sem vanj, rekoč: Prav, imenujmo jo Rebeko. Saj me poznaš! Ali, kje je moja žena?

R e b e k a. Gotovo je šla na trg.

T k a l e c. To je ženica! Samo za gospodinjstvo uneta. Ne plaši se treh ur hoda, če le vinar prištedi s tem.

R e b e k a. Res, prav skopa je gospa!

T k a l e c (poučno.) Ekonomična, varčna — hočeš reči! Nikoli ničesar zase ne potrebuje. Odkar sva se vzela, ni zahtevala ničesar drugega od mene, nego one zelene oknice, katere pri vezenju spušča niz okna.

Rebeka. Da je solnce ne nadleguje.

Tkalec. Taki neznatni želji sem moral vstreči. — Krasna žena! Ako kaj izda, zgodi se le radi mene. Minoli mesec je kupila to mizico za me, potem to palico (vzame jo) neka čudna vrsta bambusa — Jaz sicer ne nosim nikoli palice, toda že to, da mi je hotela s palico napraviti veselje, me je globoko ginilo.

Rebeka (vzame mu palico iz rok — zase.) Ubogi soprog, ako bi vedel! (Postavi palico za zofo.)

Tkalec (stopi k mizi in vidi pod njo velik slikarski čopič, kateri je preje padel Rebeki iz rok.) Kaj pa ta metla tu pomeni?

Rebeka (v zadregi.) To? — To je — (vzame mu čopič.) To je čopič, gospod Tkalec!

Tkalec. Čopič? Kako pride ta v mojo sobo? Jaz sem tvorničar bombaža in nogavice in ne potrebujem nikakega čopiča.

Rebeka. Vem, vem! Saj tudi ni za bombaž ali nogavice, potrebujemo ga —

Tkalec. Aha! Ž njim iztepavate mojo obleko?

Rebeka. Dà, pogodili ste!

Tkalec. Zopet nova pozornost moje Lujize?

Rebeka. Seveda!

Tkalec. Jaz imam res biser za ženo!

Rebeka (zase.) Meni se zdi, da je zelo obrušen.

DRUGI PRIZOR.

Lujiza. Prejšnja.

Lujiza (nastopi skozi sredo; na roki nosi košarico z raznimi jestvinami, oblečena je v priprosto jutranjo obleko.) Ah! — Naglo — stol — zofo — kar je — zgrudim se, tako sem trudna. Rebeka — tu vzemi košarico in dežnik!

Rebeka (vzame oboje; nese dežnik v ozadje in pristopi s košarico zopet k Lujizi.)

Tkalec. Dete, preveč se mučiš z gospodinjstvom, to škoduje tvojemu zdravju.

Lujiza. Ali ne veš, da me veseli? (Iz vleče iz košarice zavitek.) Glej — za 2 K sem kupila krasno srnjakovo stegno.

Tkalec (vzame zavitek.) Divjačina! Ti pač vedno uganeš, kaj mi diši in tekne (Duha zavitek.) Ali čudno — ta srna — ali srnjak — diši po bencinu.

Lujiza (plane kvišku.) Menda vendar — ali se je izlil morda moj terpentin po koša-

rici ? (glasno.) Kaj pa misliš ! Srna diši vedno nekako posebno. Ali ni res, Rebeka ?

Rebeka. Seveda — nekako divji duh !
(Nese stol v ozadje.)

Tkalec. Mogoče, mogoče ! (Da Lujizi zavitek.)

Lujiza. Ali veš, koliko je zahteval za stegno ? Tri krone ! (Posnema prodajalca.)

Tkalec. Koliko si mu ponudila ?

Lujiza. Dve kroni. — (Posnema.) »Kaj, za tako stegno dve kroni ? Ali mislite, da ste v konjski mesnici, ali kali ?« (S svojim navadnim glasom.) 2 K, dragi prijatelj, ako vam je prav, sicer kupim stegno kje drugje. — »Goldinar 30 krajcarjev, da bo mir besedij !« — »Predrago mi je,« — pravim in odhajam. On za menoj. — »No, naj bo goldinar 20 kr — a to le za vas, da ostanemo prijatelji !« Niti počenega »groša« več — »Goldinar 15 !« — Ne ! — »Goldinar 10 !« »Ne !« — »Goldinar in 5 krajcarjev, saj mene toliko stane !« Z Bogom, pravim in primem kljuko pri durih ! »Tu imate, če je prav izguba, da gre le v denar !« In evo mene in srnjakovega stegna za 2 K.

Tkalec. Tako cenó še nisem obedoval.

L u j i z a. Tu, Rebeka, vzemi in pripravi vse.

Rebeka (z zavitkom in košarico na levo.)

T k a l e c. Res neverjetno, da se ti vsaka stvar tako posreči. Biti smem ponosen na tako ženo. Če pomislim, da bi se bil skoro oženil z umetnico — brr —!

L u j i z a. Ti?

T k a l e c. Seveda! Vzeti mi je bilo neko gospico Amando — pisateljico s kratkimi lasmi in pričesko nad levim ušesom. Za doto bi mi bila prinesla srebrn tulipan, katerega je bajè dobila kot darilo za neko elegijo.

L u j i z a (veselo.) Ah!

T k a l e c. Toda jaz sem ji rekel: »Gospica, hvala lepa — to bi bilo preveč! Le vi sami imejte srebrni tulipan, kajti jaz sem tvorničar za bombaž in nogavice — torej tulipanov ne morem rabiti.

L u j i z a. Ali ona je bila umetnica.

T k a l e c. Prav radi tega. Umetnice so le za posebne praznike, kakor raki in purani. Ti poznaš mojo sodbo o umetnosti in veš, kako hvalim Boga, da se te ni lotila nikdar taka budalost.

L u j i z a (zaničljivo; zase.) Materijalist! No, če bi vedel —!

T k a l e c. Toda jaz klepetam in moje nogavice me pričakujejo. Bog te pozdravi, angelj moj! (Odhaja, a se zopet vrne.) Ne pozabi zaznamovati mojih 6 novih robcev.

L u j i z a (mrzlo.) Drugega dela itak nimam.

T k a l e c. Vsak dela ono, kar zna. Ti vezeš robce — jaz pletem nogavice. Kje pa je moj klobuk?

L u j i z a (zase.) Vendar že odhaja! (Glasno.) Tukaj, ljubi mož!

T k a l e c. Hvala! (Odhaja.) Stoj! Danes vzamem palico!

L u j i z a (izvije mu palico iz rok.) Danes nikar — drugi pot. (Postavi palico zopet za zofo.)

T k a l e c. Smešno! Kupiš mi bambus, a če ga hočem vzeti s seboj, braniš mi — čudno!

L u j i z a. Bojim se, da bo deževalo! Vzemi raje dežnik. (Da mu ga.) Zelo oblačno je.

T k a l e c. Prav praviš. — Mogla bi me ujeti ploha. (Odhaja.) Do večera me ne bo domov.

L u j i z a (izpozabivši se.) Tem bolje.

Tkalec. (se vrne.) Kaj praviš?

Lujiza. Jas mislim, da bi bilo bolje, če prideš kmalu.

Tkalec. A tako! Kje pa so moje rokavice? Aha, že vem! V predal male mize si jih položila. (Hoče k mizi.)

Lujiza (zadržuje ga.) Ne, ne, ne! Tam jih gotovo ni.

Tkalec. Smešno! Podarila si mi ono mizico, a kadar se ji bližam, zabraniš mi — čudno! Bog te pozdravi. Ne pozabi robcev. P. T. — Peter Tkalec — pa z gotskimi črkami, umeješ? Z Bogom! (Odide po sredi.)

TRETJI PRIZOR.

Lujiza. Potem Rebeka.

Lujiza. (spremlja ga do vrat, potem se vrne vesela.) Hvala Bogu, odšel je. In zdaj v naročje umetnosti, božanske umetnosti! (Vzame palico, raztegne jo, ukrivi na sredi, tako da naredi iz palice malo stojalo (Staffelei) na mizi.) Kakšna izborna iznajdba! Moj mož misli, da ima palico, pa je moje slikarsko stojalo! (Gre k mizi, odpre in vzame iz njega sliko, predstavljajočo Jožefa in Putifarko. Na sliki so videti samo začetne poteze.

Drži sliko proti občinstvu.) To je vzrok, da mož ne sme k mizi, da njegov prozajični dih ne okuži stvarstva moje duše. (Kliče.) Rebeka!

Rebeka (med durmi.) Gospa!

Lujiza. Hiti, naglo mi pripravi barve.

Rebeka. Ali gospa, juha bode takoj vrela.

Lujiza. Po meni tudi že vse vre. Tu ni zdaj niti gospodinje niti kuharice, tu diha zdaj umetnica, slikarica s svojim pomočnikom. Kje so moji čopiči?

Rebeka. Na starem prostoru. Pod grevnico za noge. (Svareč.) Gospa, gospa, ako bi vas gospod videl! (Prinese zabojček z barvami, sede na okrogel stolček in si postavi zavoj na kolena.)

Lujiza (vzame čopiče izpod grevnice.) Ne bo me videl, ker je z doma. No, pa če bi me videl, ali se more pritoževati, ako želim njegovo priprosto ime Tkalec oviti z lavoriko slave? Ali se more jeziti, ako bo čital v imeniku umetniške razstave: »Jožef in Putifarjeva žena, zgodovinska slika, umotvor Lujize Tkalčeve, rojene Miške, učenke narave?« — Pripravi mojo paleta!

Rebeka (jemlje varno barve v mehurčkih iz zabojčka.) Da bi si le rok ne pomazala, sicer

bo srnjakovo stegno danes pri večerji po-barvano.

Lujiza (prireja barve na paleti.) Niti trenotka ne smemo izgubiti. Razstava se odpre v štirinajstih dneh. Povej mi, Rebeka, svojo sodbo o moji sliki.

Rebeka (motri sliko.) O, o! Ta gospa je prav izvrstna, (postrani) samo malo komična.

Lujiza. Ni čuda, posnela sem jo po sebi. Poglej roko, prste, kako je vse sveže, sočnato.

Rebeka. Čudovito sočnato, res! Jaz sem kuharica, a toliko vam rečem, da tako sočnatega mesa ne umejem pripraviti v kuhinji, kakor vi na platnu. (Postavi zabojček pod zofo.)

Lujiza. Zdaj mi pa povej: ali si našla zame Jožefa?

Rebeka. Jožefa?

Lujiza. Da, model, vzor, ki pusti svoj plašč pri Putifarici. Za umetniški moment svoje slike potrebujem gibčnosti, življenja. Mrtev Jožef, — to je štor.

Rebeka. Res je, gospa, živ mora biti!

Lujiza. Uvidela sem, da ne morem izvršiti svoje slike brez živega Jožefa, zlasti

igre z Jožefovim plaščem; zato sem te prosila, da preskrbiš model.

Rebeka. Naročilo sem izvršila.

Lujiza. Ti si našla Jožefa?

Rebeka. Prav lepega fanta.

Lujiza. In kdaj pride?

Rebeka. Moral bi biti že tu, kajti rekla sem mu, naj pazi, kdaj bode gospod odhajal in naj potem takoj pride k vam.

Lujiza. Izborna! Ako se mi Jožef posreči v trenutku njegovega bega, potem mora biti moja slika odlikovana. Po vseh časnikih se bo čitalo moje ime.

Rebeka. Ali pazite, da se ne prehladite in ne dobite »influence«, gospa. Model, ki sem vam ga naročila, je bil tudi slikar, a zdaj ne slika več, dáje se samo še slikati in zahteva za uro 4 K. Meni se zdi veliko, — a?

Lujiza. Kaj me briga denar, da imam le svojega Jožefa s pristnimi plaščevimi gubami; dahniti ga hočem na platno.

Rebeka. In gotske črke za gospoda? Kdaj dahnete te na robce?

Lujiza. Nesi jih šivilji, ki stanuje v pritličju. Možu porečem, da sem jih vezla

jaz; denar za njeno delo lahko prištedim pri obedih, saj mož ne ve, koliko stane to ali ono.

Rebeka. To je jedina naša sreča, da smukne kaka desetica na trgu v naš žep. — (Uvidevši, da se je izpozabila.) O joj!

Lujiza. Kaj ti je?

Rebeka. Vgriznila sem se v jezik.

Lujiza. Še nekaj! Prinesi mi mehurček berolinske višnjeve barve.

Rebeka. Objednem kupim čebule za juho. To ste pozabili. (Odide po sredi.)

ČETRTI PRIZOR.

Lujiza (sama.)

Lujiza. Že polu dveh in modela še ni. Prestvarimo obednico v »ateljje«! Kam naj postavim Jožefa? (pristavi stolček k oknu.) Tukajle! — Na zofi sedi Putifarica. Desnica sega po Jožefovem plašču, levica stiska krčevito pest — o, to bo mojstrsko delo. (Zunaj trka nekdo.) Ha! to je on — in jaz še vedno v svoji prozajični obleki! Naglo bluzo in baret! Brez bluze in bareta si umetnice niti misliti ne morem. (Zopet trkanje.) Toda — ako

bi ne bil moj Jožef? Skrijmo umetniško delo.
(Vrže pregrinjalo črez sliko.)

PETI PRIZOR.

Markovič. Lujiza.

Markovič (pomoli glavo skozi duri.) Ali je dovoljeno vstopiti?

Lujiza. Ali ste vi?

Markovič. Mislim, da! Tiha cesta št. 16.

Lujiza (skrivnostno.) Ujema se.

Markovič. Tretje nadstropje.

Lujiza (skrivnostno.) Na pravem mestu ste! — Pst! — Ali vas je kdo videl?

Markovič. Ne!

Lujiza (zapahne duri v ozadju.) Prav! Ostanite za hipec tu — jaz se moram pripraviti. Toda — (s prstom na ustih) št!

Markovič. Umejem! Vedno (s prstom na ustih) pst!

Lujiza (motri Markoviča. Zase.) V istini Jožef, kakor sem si ga želela. (Pri vratih na desni.) Pst!

Markovič. Pst!

ŠESTI PRIZOR.

Markovič (sam.)

Markovič. Ona se mora pripraviti? Imel sem že marsikak sestanek, ali kaj takega —! (Zamisli se.) Markovič — prvi tenor naše opere, premisli še jedenkrat! Včeraj — ko sem izpel svojo veliko arijo in odšel za kulise, prinese mi majhen deček (pokaže biljet) tole pisemce. (Čita.)

»Gospod! Mož, ki poje svoje arije s tako močjo, kakor Vi, mora biti tudi pogumen. Ako imate tudi v svojem srcu toliko ognjenih glasov, kakor v grlu, potem Vas pričakujem jutri. Tiha cesta št. 16., tretje nadstropje. Ako bi bile duri zaprte, zapojte na stopnicah: »Oblaček, ti ovčica bela;« Ako bom sama, odzovem se: »Ni očka, ni mam'ce, ni moj'ga moža!« Pridite in rešite me iz iz rok tiranovih. Vaša neznanka.«

Zdaj sem v Tihi cesti št. 16., v tretjem nadstropju. Vrata so bila odprta, ni mi bilo treba peti oblačku in videl sem svojo neznanko. — Ha, ha, ha! Taki sestanki so pri meni že jako navadni. Saj sem tenorist! Bog ve, v kateri ulogi se je zaljubila vame — gotovo v »Hugenottih« — oni hip, ko po-

tegnem meč in zakričim: Ha! (Stori, kot da potegne meč in se postavi primerno ulogi.)

SEDMI PRIZOR.

Markovič. Lujiza (z desne oblečena je v bluzo iz rdečega »velourja«, na glavi ima baret.)

Lujiza (pri vratih.) Ne ganite se! (Pride bliže.)

Markovič. A?

Lujiza. Pozicija je izborna; prav po Michel Angelu!

Markovič (zase.) Pozicija ji ugaja. Začetek ni slab.

Lujiza (meri ga z očmi od nog do glave in riše s prstom po zraku.) Popolnoma pravo razmerje!

Markovič. Meni je (nežno) vsako razmerje pravo.

Lujiza. Potem še razne »nuance« —

Markovič (jo prekine) — mojega glasu! (Poje.) C, d, e, f, g, a, h, c! (Govori.) Cis — pa drugi pot, drugokrat, gospa! (Zase.) Slišala me je v »Hugenottih«! (Gre na desno.)

Lujiza. Za Boga, ne ganite se!

Markovič. Pardon, ali umeli boste, ako vam hočem —

Lujiza. Prosim, potrpite trenotek; preštudirati vas moram, da vem, ali ste zame ali ne.

Markovič (zase.) — Čudovito odkritosrčna je!

Lujiza (opazuje ga.) Vi ste mlad — gracijozen — takega sem si mislila Jožefa.

Markovič. Ah, vi ste me videli v ulogi Jožefa?

Lujiza. Gotovo!

Markovič. Jaz sem pa mislil — no, saj je vseeno!

Lujiza. Preden začneva, opozoriti vas moram na situacijo. (Gre k oknu.)

Markovič. Ne trudite se. Poznam jo!

Lujiza. Najprej moramo spustiti »zaveso« preko okna, preveč luči moti. (Stori to.)

Markovič. Aha! Tudi meni je tema ljubša!

Lujiza. Zdaj stopite malo nazaj. — Tako! Saj poznate zgodovino Jožefovo?

Markovič. Kakor samega sebe. (Poje.)
»Bil mladenič sem po letih!«

Lujiza. Dobro! Jaz sem Putifarka.

Markovič. Vi?

Lujiza. Dà, jaz! Kaj pravite k temu?

Markovič. Jaz vam pravim na to: Pri taki Putifarki bi Jožef ne bil pustil samo svojega plašča temveč tudi svoje srce.

Lujiza. Nič laskanja, ako smem prositi?!

Markovič (zase.) Saj nič ne stane!

Lujiza. Mislite si, da stojite Putifarjevi ženi nasproti. Mislite si, da sem vas povabila in da mojega soproga ni doma. Ali razumete?

Markovič. Da, razumen.

Lujiza. Vi stopite v mojo sobo, ne da bi vedeli, kam ste prišli — toda vi vstopite vendarle.

Markovič. Poznam to! Zgodilo se ni prvikrat.

Lujiza. Vidim vas vstopiti, moje srce utriplje. — Goreče vas pogledam — vi povesite oči —

Markovič. To ni moja navada!

Lujiza. V zadregi igrate se s palcema. (Pokaže mu.) Takole!

Markovič (stori isto.)

Lujiza. Jaz se ne morem več brzdati, oklenem se vašega vratu in kričim: Jožef, jaz te ljubim!

Markovič (zgrudi se k njenima nogama.) O, o, jaz tudi tebe!

Lujiza (pahne ga od sebe, da izgubi ravnotežje in pade na tla.) To ni nič, to je napačno! Razburjen mi morate odgovoriti: Fej, sram vas bodi, gospa!

Markovič (zase.) Tako izražanje ljubezni je zame popolnoma novo. (Vstane.)

Lujiza. Zdaj bežite, jaz vas hočem zadržati, — zgrabim vaš plašč — (prime ga za suknjo in vleče.)

Markovič (prestrašen vleče ji suknjo iz rok.) Pazite, da se ne raztrga, zelo slabo blago je.

Lujiza. Krasno! Tako ostanite! Tako je izborno. A zdaj hitro oblecite kostum!

Markovič. Kostum? Čegav kostum?

Lujiza. Čegav neki? Jožefov!

Markovič. Kakor v operi?

Lujiza. Ali hitite vendar!

Markovič. Saj nimam kostuma.

L u j i z a (pokaže na desne duri.) Tam najdete tuniko in plašč; pristojala vam bo izvrstno. Vi ste plavolas, in tunika višnjeva.

M a r k o v i č. Ali je kostum neizogibno potreben?

L u j i z a. To se umeje. Ali hitite, hitite!

M a r k o v i č (odhajaje.) Taka ljubezen je zame popolnoma nova. (Proč.)

OSMI RRIZOR.

L u j i z a, potem R e b e t a.

L u j i z a (za Markovičem zroč.) Pozicija in strah za njegov plašč — vse je bilo izborno. Naglo na platno! (Gre k sliki.) Kje je kreda? A, tukajle! (Naglo riše.)

R e b e k a (iz desne z zajemalko v roki.) Oh, gospa, gospa!

L u j i z a. Kaj se je zgodilo?

R e b e k a. Mehurček z berolinsko višnjevo barvo —

L u j i z a. Pozabila si ga v prodajalnici.

R e b e k a. Ne, gospa! Obenem sem kupila tudi čebule —

L u j i z a. No?

Rebeka. In ker je mehurček z barvo prav tak, na las tak kakor čebula sem v naglici vrgla mesto čebule mehurček v juho.

Lujiza (plane kvišku.) Kaj?

Rebeka (jokaje.) In juha je zdaj popolnoma višnjeva.

Lujiza (razjarjena.) Kako si neumna! Saj vendar ne morem slikati Jožefove tunike z juho. (Iztrga ji zajemalko.) Daj sem zajemalko! Morda še rešim barvo. (Naglo v kuhinjo.)

Rebeka. Kaj pa gospod poreče, če prinesem višnjevo juho na mizo? Moram mu natvesti, da je to neka posebna vrsta juh.

DEVETI PRIZOR.

Rebeka. Kislica.

Kislica (skozi sredo z majhnim zvežnjem pod pazduho.) Ali je tu pravi kraj, kamor so me naročili?

Rebeka. Oh, gospod Kislica, naglo, naglo! Oslepela sem skoro, tako dolgo že napenjam oči, kje bi vas zagledala!

Kislica. Čemu me niste poklicali, saj veste, da stanujem pod streho na dvorišču?

Rebeka. Ali ste bili doma?

Kislica. Da! Pri svoji ljubeznivi varovanki.

Rebeka. Kakor pravijo, se hočete oženiti ž njo?

Kislica. Jaz pravim: da!

Rebeka. Ali vaša varovanka poreče; ne!

Kislica. Ta »ne« me prav nič straši. Moja bo Karolina, in punktum.

Rebeka. Ako se bo pa branila vzeti vas?

Kislica. Branil se bom jaz, pustiti jo in —

Rebeka (prekine ga) punktum.

Kislica. Saj ste povedali svoji gospé, da zahtevam za uro 4 K, ceneje ne stojim za model.

Rebeka. Dà, povedala in zadovoljna je — toda meni se zdi to grozno mnogo —!

Kislica (prekine jo.) Ceneje ne morem in nočem. Meni enakih modelov je malo.

Rebeka. Ali imate kostum?

Kislica (pokaže na zavitek.) Tu imam Jožefa.

Rebeka. V tem malem zavitku?

Kislica. Naši prednameci so potrebovali manje prostora in garderobe, nego njih potomci.

Rebeka. Prav radovedna sem, kakšen boste kot Jožef?

Kislica. Dobro, videli boste. Če prav ta historija ni moja »força« — jaz sem bolj ynet za antiko. Kakor me vidite tu stoječega pred vami, — ni ga boga slavnih starih Grkov, kateri bi ne bil posnet po mojem modelu. Danes Jupiter, jutri Merkur —

Rebeka. Jupiter? Ali ni bil to zelo močan človek?

Kislica. Silnih mišic in kit, postavnega života, tako drži v železni svoji pesti grom in blisk. (Pokaže.)

Rebeka. In vi ste bili za model Jupiterja?

Kislica. Kaj se čudiš, otrok?

Rebeka. S temi le nogami?

Kislica. Kjer manjka, tam se doda.

Rebeka. A tako! Zdaj šele umejem, zakaj se je bombaž tako podražil.

Kislica. Kadar mi je pa predstavljati mlajše bogove, takrat se pokažem vedno v

svoji naravni divjosti. Da ste videli »Apol-lona« posnetega po mojem modelu! Svet ni še videl kaj jednakega! (Kihne.)

Rebeka. Bog pomagaj, da je res!

Kisllica. Kot Neptun, bog morja, rek, potokov, studencev in luž, bil sem tako izvrsten, da je pričelo besneti morje, ko je prišel tisti slikar z Neptunom, po meni posnetem, na obal Jadranskega morja. Štirinajst dnij je divjal vihar nad morjem in 4000 ladij se je potopilo. Tudi kot Mars — sem napravil ogromen »furore« (kihne.)

Rebeka. Ah, kaj me briga vaš Neptun in Mars, mi hočemo Jožefa. Preoblecite se!

Kisllica. Kje pa?

Rebeka (pokaže prve duri na levi.) Tamle!

Kisllica (gredoč na levo.) Dobro! (kihne.)

Rebeka. Zakaj pa vedno kihate?

Kisllica. Včeraj sem stal za model Ajaksa in sem se malo prehladil. Saj ni mraz tam v oni sobi?

Rebeka. Bog varuj! In če bi vas zeblo, dobite na desni mala vratica, ki vodijo v kuhinjo. Ogrijete se lahko pri ognjišču. Tudi je v tej sobi gospodova spalna suknja.

Kislica. Prav! (kihne in odide na levo.)

Rebeka (gleda za njim.) No, to bode lep Jožef. Če je imel egiptovski Jožef tudi tako slabe noge, kakor ta, potem se prav nič ne čudim, da so ga bratje prodali za tako nizko ceno. Jaz bi ga bila dala zastonj.

DESETI PRIZOR.

Lujiza (iz kukinje.) Rebeka. Potem Markovič.

Lujiza (z zajemalko v kateri je mehurček z barvo.) Srečno je rešena moja višnjeva berlinska barva. (Dá zajemalko Rebeki.) Tu imaš penjovko! (Položi mehurček z barvo na mizo.)

Rebeka. Gospa — vaš Jožef —

Lujiza (naglo.) No?

Rebeka. Je prišel.

Lujiza. Vem!

Rebeka. Ravno se preoblači.

Lujiza. Vem, vem! Pojdi v kuhinjo in ako bi kdo zvonil, ne odpiraj. Nočem, da me kdo moti!

Rebeka. Dobro, gospa! (Odhajaje.) Res, prav radovedna sem, kakšen bo ta Jožef, namočen v olji.

Lujiza (pripravlja stojalo.) Tako — tako. Dobro! (Zunaj zvoni.) Kaj je to? (Močnejše zvoni.) Usmiljeni Bog — moj mož je, poznam ga po zvonjenji — kaj početi? Proč s sliko, naglo proč! (Položi sliko v miznico.) V kot s stojalom, tako! (Postavi palico za zofo.)

Markovič (oblečen kot Jožef, z višnjevo tuniko, v roki svojo obleko noseč, pride z leve.) Zdaj sem v tuniki! (Postavi se pred Lujizo.) Ali bo tako prav? (Svojo obleko položi na mizo.)

Lujiza (zase.) Večni Bog, ta krasni kostum in moj mož zvoni (Glasno.) Skrijte se brzo!

Markovič. Skrijem naj se — ?! Čemu? (Zopet zvoni.)

Lujiza. Ali ne slišite, da zvoni?

Markovič. Slišim, ali kdo pa zvoni?

Lujiza. Moj mož.

Markovič. Vi imate moža?

Lujiza. Seveda!

Markovič. Dovolite, to ni prav nič naravnega. Morali bi me opozoriti na to.

Lujiza. Moj soproga ne sme o tem sestanku ničesar izvedeti.

Markovič. To je pa naravno.

Lujiza. Kajti on je hud kakor tiger!

Markovič (naglo in boječe.) Tiger? Morali bi me opozoriti na to in jaz bi bil ostal rajši doma. Moja kri ni za vašega soproga, za vašega tigra.

Lujiza (sili ga proti kabinetu na desni.) Stopite v to sobico! — Popolnoma tema je notri.

Markovič. Če se prehladim in se bo morala danes zvečer predstava odpovedati radi mene?

Lujiza. Noter! Noter! Noter!

Markovič. Brez orožja? (Opazi ogrevalnik za noge.) Ha, tu je orožje! Grevnica za noge! (zgrabi jo in odide z njo v kabinet na desno kriče.) Ognja se bojé tudi tigri!

JEDNAJSTI PRIZOR.

Lujiza. Potem: Tkalec. Pozneje Markovič in Rebeka.

Lujiza. Skoraj omedlim! (Opazi Markovičevo obleko na mizi.) Sveta nebesa, njegova obleka. Vse je izdano. (Zgrabi obleko.) Kam naj jo skrijem? — Ah — tu v kamin! (Potisne obleko v kamin in ga zapre, nato odpahne duri v ozadju.)

Tkalec (naglo vstopi.) Kaj pomeni to? Zakaj me puščate stati pol ure pred durmi? A?

Lujiza. Ali si zvonil?

Tkalec. Kakor obsedenec!

Lujiza. Jaz nisem čula ničesar. Tudi te še nisem pričakovala.

Tkalec. Saj bi tudi ne prišel, da mi niso v moji tvornici izročili nekega računa, katerega mi je plačati. (Da ji račun.) Čitaj!

Lujiza (čita.) »Deset metrov zlatega brokata« — (zase.) Gorje, to je krilo Putifarke!

Tkalec (zelo razburjen.) Meter 10 K — skupaj 100 K. Čemu si kupila za 100 K zlatega brokata? A?

Lujiza. Ljubi mož — povedati ti hočem — bilo je — bilo — (umolkne.)

Tkalec. No, ali bo kaj, ali nič? Govori!

Lujiza. Da bi ti bila naredila za tvoj god nov telovnik.

Tkalec. Deset metrov za jeden telovnik — to je malo hudo in ne verjame se kar takole!

Lujiza (zase.) Ne upam se, pogledati ga.

Tkalec. Kaj vraga, zdaj šele vidim, da si prav komedijantski oblečena.

Lujiza. Gospod Tkalec, vi me dolgočasite.

Tkalec (besen.) Tako? — Jaz te dolgočasim! Tedaj naj te — (v sobi na desni kihne Markovič) Ha! nekdo je kihnil; (Hoče v sobo.)

Lujiza (zadržuje ga.) Gotovo Rebeka!

Tkalec. Nič Rebeka! Bil je moški kihljaj! (Hoče na levo, ta hip kihne Kislica na desni.) Ne, tam na desni je kihanje.

Lujiza (hitro.) Da, prav praviš, tam je kihnil nekdo! (Kaže na levo.)

Tkalec. Videti hočem! (Odide na levo.)

Lujiza. Le pojdi! (zase.) Tam ne najdeš nikogar! Zopet diham lažje!

Markovič (pomoli glavo skozi duri.) Ali je odšel?

Lujiza (zapre mu duri pred nosom.) Še ne! Kako pametno je bilo, da sem obleko skrila v kamin. — Ali kakšen duh je to, kakor da se smode cunje? Moj Bog obleka gori, bila je še žrjavica v kaminu.

Tkalec (se vrne, na hrbtu ima skrito obleko Kislice.)

Lujiza. No, ali si našel koga?

Tkalec. Ne!

Lujiza. Tedaj ste se zopet jedenkrat pošteno blamirali, gospod Tkalec.

Tkalec. Nič osramotil, našel sem nekaj drugega.

Lujiza. In kaj, ako smem vprašati?

Tkalec (pokaže obleko.) Sèm poglej!

Lujiza (prestrašena.) Moška obleka, tam?

Tkalec. Da, Kihačeva obleka. Ta suknja, ta klobuk in ta ovratnica — vse to ni prišlo brez gospodarja sèm. V tej lupini je tičal nekdo! (Položi obleko na zofo.)

Lujiza (zase.) To ni mogoče, saj sem vendar vrgla obleko v kamin! (Gre h kaminu.) Saj še gori.

Tkalec. Če jo je brezruknež popihal, tu skozi ni ubegnili in najdem ga, o najdem ga! (Gre h kaminu.)

Lujiza. Kaj misliš storiti?

Tkalec (prime palico.) Zdaj zapleše ta palica, tvoje darilo, po brezrukneževih plečih hitro polko!

Lujiza. Moj je bambus in moj ostane. (Zase.) Razbije mi moje stojalo.

Tkalec. Ha! Ti trepečeš za malopridneža? Čakaj! (Potegne za vrvico na desni.) Dan osvete — sodnji dan!

Rebeka (naglo vstopi.) Sem že tu! —
Gospod Tkalec, ali ste vi zvonili?

Tkalec (motreč Lujizo.) Pojdi k hišniku
in naroči mu, naj takoj zgrabi človeka, ki
bi hotel iti iz hiše brez suknje.

Lujiza (namežkuje Rebeki.)

Rebeka. Ali gospod Tkalec!

Tkalec. Aha, ta znamenja! Ti si njena
sokrivka. Sam pojdem in obvestim redarstvo.

Rebeka (zase.) Jožef mora uiti.

Tkalec (Rebeki.) Izgubi se v kuhinjo!
(Odide.)

Rebeka. (Odhaja.) No, da — saj že grem.

DVANAJSTI PRIZOR.

Lujiza. Markovič.

Lujiza (odpre duri na desni.) Odšel je!
Sèm pridite!

Markovič (nastopi.) Kakor ukazujete.

Lujiza. Bežite, umori vas!

Markovič. Zakaj mi pa niste tega prej
povedali?

Lujiza. Proč, proč!

Markovič. V kostumu vendar ne morem —

Lujiza (pokaže obleko, ležečo na zofi.) Tam je obleka, — ne izgublajte časa!

Markovič. Ali moja suknja —!

Lujiza. Odškodujem vas za vse. Pridite zopet drugikrat. Da pa niste zaman izgubljali časa — tu imate 4 K. (Da mu novce.)

Markovič. 4 K? Za koga me smatrate, madame?

Lujiza. Za to, kar ste, model, katerega se poslužuje slikarica.

Markovič. A, zdaj mi je jasno! Jaz sem Markovič, prvi tenor naše opere. (Položi novce na mizo.)

Lujiza. Tenorist? Zdaj je vse izgubljeno! Ker niste model, temveč pevec, nama ne preostaja nič drugega — nego smrt!

Markovič (v smrtnem strahu.) Bodite tako prijazni! Meni se prav nič ne mudi umreti.

Lujiza. Ha! Čujte! Hitro! (Tišči ga proti zofi.) Sedite! Tu imam svoje čopiče in barve, namažem vas! (Uzame čopič in paleto.) Naredim vas starega!

Markovič. Mene starega? Prvi tenor naše opere, ljubljenelec vseh, dam — starec? Fej! —

L u j i z a (slika po Markovičem obrazu.) Samo nekaj neznatnih potez. — Bodite mirni!

M a r k o v i č. Ali mene šegeče!

L u j i z a. Mir, pravim! Samo nekoliko gub in rešeni ste. — Tako! Zdaj se hitro preoblecite in bežite, ako bo še čas. Z Bogom! (Odhaja.)

M a r k o v i č. Vi me ostavljate?

L u j i z a. Nočem vas gledati umirajočega. (Naglo na desno 2. duri.)

TRINAJSTI PRIZOR.

M a r k o v i č (sam.)

Vrag naj vzame tak sestanek! (Vzame obleko.) To ni moja obleka, v tej ne morem na ulico! (Vrže jo nazaj na zofo.) In če ostanem, me gotovo ubije! Če bi mogel skozi okno? Previsoko je! (Odpre miznico.) Ha! Tu, na platno zapišem — tukaj je kreda — tako bo najbolje! (Piše na sliko.) »Jaz umiram v hiši Putifarke. Pomagajte!« — Zdaj vržem sliko skozi okno? — Ne! Utegnil bi jo najti moj morilec. Obesim jo tu na ta žebelj; mimo-idoči bodo čitali moj telegram in rešen bom! (Obeša sliko.)

ŠTIRINAJSTI PRIZOR.

Kislica. Markovič.

Vstopi Kislica pri drugih vratih na levi, oblečen kot Jožef — višnjeva tunika — črez to spalna suknja.)

Kislica. To je pa že preveč! Služkinja me pošilja proč, češ: danes ne bomo slikali. Jaz pa pravim, da bomo, in ne grem proč.

Markovič. Storjeno je! (Pride v ospredje.)

Kislica (ugledavši Markoviča.) Kaj? Grk! Tako je torej ta reč, še jeden model so naročili!

Markovič (ugledavši Kislico.) Spalna suknja! To je soprog!

Kislica (zase.) Čakaj, takoj bo zunaj! Glasno.) Kaj iščete tukaj?

Markovič. Jaz?

Kislica. Nič tajiti! Vzrok mi je znan!

Markovič (boječe.) Tako?

Kislica. Moj tekmeč si, kostum priča to. Ali take krevlje se ne ustrašim!

Markovič. Krevlja? Kdo je krevlja? (Gre nad Kislico.)

Kislica. Izgubi se!

Markovič. Pokveka!

Kislika? Pokveka? Kdo je pokveka? Ali naj ti zaigram po tvoji buči in tvojih rebrih? —

Markovič. Hvala! Sedaj nimam časa! (Glasno.) Mudi se mi odtod. (Vzame suknjo, telovnik in klobuk.) *

Kislica (ugledavši obleko.) Oho, stoj! To so moje stvari.

Markovič (záse) Ta ni slaba; dala mi je obleko svojega moža.

Kislica (iztrga mu obleko.) Ali pustiš?

Markovič. Dovolite — vi ne mislite logično. Najpreje me izganjate, a zdaj mi jemljete obleko. Tak vendar ne morem na ulico. Odití moram, sicer bo vaša gospa kompromitovana!

Kislica. Ah, kaj — moja gospa — Karolina ne ve ničesar.

Markovič (zase.) Karolina je ime Putifarki!

Kislica. Ven, in ne prikaži se mi več — sicer — pozicija gladijatorjev — številka prva — bum, bum! (Pripravlja se za boj.)

Markovič. Že odhajam!

Kislica. Pojdi v kuhinjo — da bo soba tu prazna — potem se izmaži!

Markovič. O, veledušni mož! Rad ubogam! Če bi bili vsi zakonski možje taki kot ti — ah! (Odide na levo.)

PETNAJSTI PRIZOR.

Kislica. Potem Tkalec.

Kislica. Tako, zdaj naj pride slikar — model je pripravljen! (Postavi se na stolček.)

Tkalec (po sredi, upehan.) Dva redarja stojita na stopnicah — njegova ura je odbila. (Kriči.) Kje si?

Kislica (napravi novo pozicijo.) Tukaj!

Tkalec. Falot, ali te imam?

Kislica. Da, prosim, začnite!

Tkalec (ga potegne s stola in ga ograbi za tilnik.) Začnem naj? Takoj začnem!

Kislica (se brani.) Bodite vendar pametni! (Začuden.) Ali ste blazni? Zadavite me!

Tkalec. Dà, to hočem, pošast!

Kislica (kakor zgoraj.) Dovolite! —

Tkalec. Kje si dobil mojo spalno suknjo? (Iztrga jo z njega.)

Kislica. To sem si vzel za plašč! —
Poglejte! Kako vam je všeč ta pozicija? —
— Jaz sem pravi Jožef!

Tkalec. Čakaj, satan, pokažem ti Jožefa!
(Iskaje po sobi.) Umreti moraš!

Kislica. Bodite tako dobri! (Umika se.)

Tkalec. Ali ni nobenega noža?

Kislica (se ozira plašno po izhodih.) Noža?
Ta slikar je blazen!

Tkalec (odtrga zvončevo vrvico.) To zado-
stuje. Obesim te!

Kislica. Preje me morate naslikati,
potem me šele lahko obesite.

Tkalec. Da, slikal bom po tvoji črepinji
kakor po gadu. (Plane proti njemu.)

Kislica (ubegne v sobo na desni, I. duri.)
Nor je, popolnoma nor! Pomagajte, umor,
poboj! Pomagajte!

Tkalec (za njim.) Ne utečeš mi, potepuh!

ŠESTNAJSTI PRIZOR.

Lujiza. Potem Kislica in Tkalec. Nato:
Markovič in Rebeka.

Lujiza (skozi II. desna vrata.) Kaj pomeni
ta krik? (Ogleda se — zmagovalno.) Moj Jožef
je srečno pobegnil!

Markovič (iz kuhinje.) Gospa!

Lujiza (prestrašena.) Kako? Vi še tu —?

Markovič. Seveda, vaš soprog —

Lujiza (trepeče.) Moj mož?

(Ropot v I. sobi na desni. Kislica kliče na pomoč. Tkalec kolne in divja.)

Lujiza (se obrne proti sobi na desni.) To kričanje, ta ropot!?

Markovič (teče v kuhinjo kričeč.) Tak škandal!

Kislica (priteče iz prve sobe na desni, in beži v prvo sobo na levi.) Pomagajte! Z njim ni mogoče pametno govoriti, ubije me! (Proč.)

Tkalec (za njim.) Ne uideš mi! Slepar! (Proč.)

Lujiza (začudena.) Kdo je bil ta tuji človek?

(Ropot za prizornico na levi.)

Markovič (plane iz kuhinje.) Kričati slišim: uboj —

Lujiza. Ha!

Markovič (teče v drugo sobo na levi.) Rešite me!

Kislica (iz I. sobe na levi v II. sobo na levi.) To je zver — gorje mi! (Proč.)

Lujiza. Še jeden Jožef?

Tkalec (iz I. vrat na levi v II. vrata na desni.) Jaz ti pokažem — vlačugar! (Proč.)

Lujiza (zgrudi se na zofo.) Mog Bog! (Ropot na desni.)

Rebeka (pri levih II. durih.) Kakšna nesreča! Dva Jožefa imamo!

Lujiza (slabo.) Dva Jožefa!

Tkalec (iz desne. Drži z jedno roko Markoviča, z drugo Kislico za tilnik.) Tukaj sèm, cigana.

Rebeka. Ju že ima!

Kislica. Izpustite me!

Markovič. Moj tenor, moj tenor!

Tkalec. Jaz vama pokažem maskarado!

Markovič. Ali jaz sem tenor!

Kislica. In jaz — model!

Tkalec. Model?

Kislica. Za Jožefa!

Markovič. Jaz tudi!

Tkalec. Kje je Putifarka?

Markovič (pokaže Lujizo.) Tu sedi, gospa.

Tkalec. Ti torej? Dva Jožefa in jedna Putifarka! O, Lujiza, zdaj poznam tvoj značaj.

Ali vas ni čisto nič sram, gospa? Vi ste me nesramno varali.

Lujiza (naglo vstane.) Varala pač, toda ne tako, kakor misliš. Vse ti povem. Veditorej, da sem umetnica, slikarica.

Tkalec. Ti?

Lujiza. Da! Ker pa vem, da ti, tvorničar z bombažem in nogovicami, sovražiš umetnost, sem morala skrivati svoje umetniško delovanje in ti nisem smela zaupati, da slikam Jožefa in Putifarko, zgodovinsko sliko za bodočo umetniško razstavo. (Gre k mizi.)

Tkalec. Izmišljeno; laží, same laží!

Lujiza (odpre miznico.) Prepričaj se sam! Večni Bog, kje je slika? Položila sem jo tu noter!

Markovič. Obesil sem jo na okno kot rešilen telegram. (Gre k oknu in prinese sliko.) Tukaj je!

Lujiza. Poglej Putifarko — to sem jaz — v krilu iz zlatega brokata.

Tkalec. V mojem novem telovniku —

Lujiza. In tu pričeti, a ne še dovršeni Jožef.

Tkalec. In zato naj bi ti bil model ta rdečelični čebular?

Kislica. Dovolite, pravi model sem jaz!

Rebeka. Da, tega gospoda sem naročila!

Tkalec. Ta ptičji strah!

Kislica (razjarjen.) Ne vtikajte se v umetnost!

Tkalec (Markoviču.) In kdo ste vi?

Markovič. Prvi tenor naše opere, aprila meseca je moja benefica.

Tkalec. Kako pridete v moje stanovanje, kot Jožef?

Markovič. Gospa me je povabila pismeno.

Lujiza (naglo.) To ni res!

Markovič (da Tkalecu biljet.) Čitajte!

Tkalec (čita.) Ako imate tudi v svojem srcu toliko ognjenih glasov, kakor v grlu, potem vas pričakujem jutri. Tiha cesta št. 16. III. nadstropje.

Lujiza. Tega jaz nisem pisala.

Tkalec (mrmraje čita, potem glasno.) Zapijte na stopnicah »Oblaček, ti ovčica bela« — odzovem se itd. — Ne, to ni pisava moje žene.

Markovič. Kako?

Kislica (ki je stal za Tkalcem in gledal listek.) Strela naj me udari, to pisavo poznam.

Vsi. Vi?

Kislica. Ta listič je pisala moja varovanka Karolina.

Rebeka. S katero se hočete oženiti? Ha, ha, ha!

Kislica (besen leta gori in doli.) Maščevanje, maščevanje!

Tkalec. Vi stanujete torej tudi v tej hiši?

Kislica (razjarjen.) Da, toda na dvorišču, tretje nadstropje — pod streho!

Tkalec (veselo.) Zdaj mi je vse jasno! Od srea ti odpuščam tvoje umetništvo in zlati brokat. Slikaj kolikor hočeš — toda brez živih modelov!

Kislica (besen Markoviču.) Tako se ne bova razšla, vi jetični, piškavi tenor! Še nocoj bo na galeriji nekoliko modelov, mojih prijateljev, ki bodo piskali in sikali, da morajo vse luči v gledališču ugasniti in vaš piškavi tenor tudi ž njimi! (Galantno Lujizi.) Ako hočete dovršiti svojega Jožefa — moj naslov vam je znan!

Lujiza. Tiha cesta — (smeh.)

Tkalec (smeh.) Številka 16.

Markovič (smejé.) Tretje nadstropje!

Rebeka (smejé.) Kjer se zapoje: »Oblaček
ti ovčica bela!«

Kislica (odhiti.) Tristo! — tako sem
jezen....!

(Konec.)

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIŽNICA

COBISS 8

00000076050

- IX. zvezek: Idealna tašča. Veseloigra v enem dejanju. — (1 možka, 3 ženske osebe.)
- X. « : Eno uro doktor. Burka v enem dejanju. — (6 možkih, 3 ženske osebe.)
- XI. « : Dve tašči. Veseloigra v enem dejanju. — (4 možke, 3 ženske osebe.)
- XII. « : Mesalina. Veseloigra v enem dejanju. — (3 možke, 3 ženske osebe.)

Vsak posamezen zvezek stane 40 vin.,
po pošti 5 vin. več.

